

Lessen uit de 1^e brief aan Korinthe

We noemen hieronder de aanwijzingen die de apostel geeft in de eerste brief aan de Korinthiërs met betrekking tot het gemeente zijn. Ze hebben niet allemaal direct met het samenkomen te maken, maar betreffen soms ook het gemeente-zijn in bredere zin.

Christus de Gekruisigde

De gelovigen in Korinthe hadden allerlei opvattingen over hoe het in de gemeente moest toegaan. Ze waren er verdeeld over. Paulus maakt hen in de eerste hoofdstukken (1 t.e.m. 4) duidelijk dat het in de gemeente alleen maar moet gaan om Christus de Gekruisigde. In alles moet het om Hem alleen gaan! Dit zou een eerste kenmerk van de gemeente moeten zijn. We hebben dat elders al verder uitgewerkt.

De Bijbel

De eerste hoofdstukken gaan over de verdeeldheid in de gemeente. Op de pagina 'De dwaze kerk' hebben we daar al een en ander over geschreven. Waar het ons hier om gaat is de aanwijzing van Paulus *"om niets te bedenken boven wat er geschreven staat"* (1 Korinthe 4:6). Je kunt alleen maar gemeente zijn als ieder in de gemeenschap zich wil onderschikken aan wat de Schrift leert en de normale verstandige menselijke redeneringen ('de menselijke wijsheid') aan de kant wil zetten. Alleen het onderwijs van Gods Woord is bepalend voor de gemeente. Ook elders worden we opgeroepen om 'eensgezind' te zijn (bijvoorbeeld Filippenzen 2:2).

Een gemeente zou zich heel bewust onder het gezag van de Schrift moeten stellen en daar ook nadrukkelijk mee bezig zijn. Een lokale gemeente behoort dus niet afhankelijk te zijn van de opvattingen van andere gemeenten, al of niet in een of ander al of niet formeel kerkverband. Paulus schrijft niet aan de gemeente in Korinthe dat ze maar even bij een andere gemeente te rade moeten gaan, of bij een regionale of nationale synode, waar over de juiste leer genoeg zaken zijn vastgelegd. Zo dat ze een eind kunnen maken aan de verdeeldheid. Alleen Gods Woord heeft gezag in de plaatselijke gemeente.

Het is opmerkelijk dat Paulus ook niet aan de oudsten of andere leiders in de gemeente schrijft wat ze moeten doen, of wat de juiste leeropvattingen zijn. Hij schrijft alle gelovigen aan en zegt dat zij zich allen moeten schikken naar Gods Woord alleen. Iedere gelovige heeft hierin een verantwoordelijkheid! Dat is frappant, want menselijke wijsheid zou verwachten dat er leidende gelovigen zijn die het probleem van de verdeeldheid moeten oplossen.

De eerste gemeenten volharden in 'de leer van de apostelen' (Handelingen 2:42) en dat kan niks anders betekenen dan dat zij bewust met het onderzoeken van de Schrift bezig waren. Om te groeien in datgene wat ze van de apostelen hadden ontvangen. Paulus herkende dat bij de Korinthiërs als hij zegt: *"(...) dat u aan de overleveringen vasthoudt, zoals ik aan u heb overgeleverd"* (1 Korinthe 11:2). Het valt helaas te vrezen dat veel hedendaagse "wat vind jij er van"-bijbelkringen niet meer dit doel dienen.

Hiermee hebben we de twee belangrijkste gehad! Het levende Woord en het geschreven Woord op de eerste en enige plaats!

Tucht

In de gemeente van de Heer Jezus moet tucht worden uitgeoefend over hen die zich niet van een goddeloze weg willen bekeren (hoofdstuk 5). Nog voordat Paulus ingaat op de vragen van de

Korinthiërs, is dit een van de dingen die ze moeten begrijpen. Ze moeten weten dat een klein beetje zuurdeeg – als beeld van de zonde – het hele deeg doorzuurt. Dus uiteindelijk de hele gemeente vergiftigt! Daarin zijn inbegrepen hen die zich met afgoderij bezighouden. Ze moeten waken dat dit de gemeente binnenkomt. “Daarom, mijn geliefden, vlucht weg van de afgodendienst” (1 Korinthe 10:14).

Geen afgodendienst

We hebben al gezien dat een christen die op een heidense manier tot God nadert, gemeenschap heeft met de demonen (1 Korinthe 10:20). Gelovigen mogen niet zo’n manier van omgang met God hebben. Niet in hun privéleven en ook niet in de samenkomsten. We moeten alles doen om te voorkomen dat wijzelf of onze medebroeders en – zusters in afgoderij terechtkomen. Dat geldt zowel voor de contemplatieve als ook de charismatische praktijken. We moeten daar heel bewust afgezonderd van houden!

De volgende twee punten staan in relatie tot het dienen van de afgoden en worden behandeld voordat Paulus in 12:1 een nieuw thema aansnijdt (de vraag over de geestelijke uitingen).

Hoofdbedekking

In het eerste gedeelte van het elfde hoofdstuk (verzen 2-16) wordt in het tiende vers de opdracht gegeven dat de vrouw een teken van gezag op haar hoofd moet hebben. Het Nieuwe Testament kent weinig geboden, maar dit is er één van: “Daarom moet (...)”. We noemen enkele overwegingen die in dit gedeelte staan.

- De opdracht geldt in ieder geval voor het samenkomen van de gemeente.; ze staat tussen twee gedeelten die beide slaan op de samenkomst (10:14-22 en 11:17-34).
- Het wordt als natuurlijk voorgesteld dat de man geen lang haar draagt en de vrouw wel. Dat ‘natuurlijke gegeven’ is basis voor de uitspraak dat dan ook de vrouw een (teken van) gezag op haar hoofd moet doen. Dat dit even natuurlijk is, snap je als het gaat om de orde: Christus hoofd van iedere man, de man het hoofd van de vrouw, God het hoofd van Christus (vers 3). Het heeft dus te maken met de orde, de gezagsverhoudingen, zoals God die in de schepping heeft gelegd. God – Christus – man – vrouw.
- Bij de zondeval is echter deze relatie verstoord; zowel de relatie van man en vrouw met God, maar ook de relatie tussen man en vrouw. De orde zoals God die bedoeld heeft is door de zonde verstoord en omgekeerd.
- Welnu, de Gemeente is de enige plaats op aarde waar mensen zich bewust voegen naar Gods scheppingsorde.
- In vers 10 wordt erbij gezegd dat de vrouw dit doet “omwille van de engelen”. De engelen in de onzichtbare wereld kijken als het ware mee, hoe het in de gemeente toegaat. Dit krijgt extra betekenis, wanneer we hiervoor in de hoofdstukken 8 en 10 het onderwijs met betrekking tot de afgoden gehad hebben. De hoofdbedekking van de vrouw maakt aan de wezens in de onzichtbare wereld duidelijk dat we niet onder hun invloed (willen) staan, maar de gezagsorde respecteren zoals God die bedoeld heeft. Je zou daarom kunnen zeggen dat het als het ware een expliciete afwijzing van de afgodendienst is.

Kort gezegd komt het er dus op neer dat wanneer de vrouwen in de gemeente hun hoofd bedekken, de gemeente duidelijk maakt aan de onzichtbare wereld dat zij de ordening van God respecteren en niet open staan voor beïnvloeding door andere ‘goden’ (zoals bij de zondeval).

Onwaardig aan het Avondmaal

De tweede helft van het elfde hoofdstuk (vers 17-34) gaat over misstanden bij het avondmaal, die kennelijk zodanig ernstig waren, dat de Heere hen daarom bestrafte. Dat bleek wel daaruit, dat veel van de gelovigen zwak, ziek of zelfs overleden waren. Als ze zelf hadden onderscheiden wat er aan hun gedrag niet goed was en dat hadden geoordeeld, dan hoefde de Heere hen niet te oordelen (verzen 29-34).

De misstanden waar Paulus op doelde waren dat er in Korinthe waren die hun eigen eten en drinken meenamen naar de samenkomst en zich daaraan tegoed deden. Kennelijk werd de samenkomst (de breking van het brood, het Avondmaal) gecombineerd met een gewone maaltijd; althans dat zou je kunnen opmaken uit de tekst. Ze maakten hierbij een aantal 'fouten'.

- In de eerste plaats haalden ze het Avondmaal en het bevredigen van de eigen behoeften door elkaar.
- De bevrediging van de eigen behoeften was kennelijk zo belangrijk, dat ze daar maar mee begonnen, ook al waren de anderen er nog niet (vers 33).
- Het was een minachten van de gemeente van God. Degenen die niets hadden, stonden met lege handen en werden zo te schande gezet (vers 22).

Ook al zal dit eten en drinken bij ons letterlijk geen probleem zijn, toch is er een belangrijke les te leren uit wat Paulus hier schrijft. Dat is dat het vieren van het Avondmaal (en dus de eredienst, de broodbreking) geen bijeenkomst is waar aan onze natuurlijke behoeften voldaan mag worden. Dat moet je dan maar thuis doen. Bij 'natuurlijke behoeften' gaat het niet alleen om eten en drinken, maar moeten we ook denken aan andere dingen, zoals bevestiging en erkenning. We komen niet naar het Avondmaal om zelf iets te ontvangen, in welke vorm dan ook.

Als ik naar de samenkomst kom om te laten zien hoe mooi ik de liederen kan begeleiden, of hoe goed ik dit of dat kan doen, dan streelt dat mijn ego, zeker als dat nog eens door anderen bevestigd wordt. Maar er zijn weer anderen die mogelijk niet zo'n talent hebben en feitelijk staan die beschaamd te kijken. Paulus noemt dat "het minachten van de gemeente van God". Want de gemeente is niet de plaats waar 'wij ons ding kunnen doen'. Als we zo naar de eredienst komen, dan wordt dat 'onwaardig' eten en drinken genoemd en maken we misbruik van het Avondmaal voor eigen gerief.

Paulus noemt in dit verband dat hij van de Heer Jezus Zelf heeft ontvangen, dat het een maaltijd tot "Mijn gedachtenis" zou zijn (vers 23-26). Alleen als we aan Hem en Zijn kruiswerk denken, en zo dit brood eten en de drinkbeker drinken, dan "verkondigen we de dood van de Heere".

Ieder die deelneemt aan het Avondmaal moet zichzelf onderzoeken en zich realiseren dat hij of zij naar de samenkomst gaat om 'tot Zijn gedachtenis' en niet voor de eigen behoeften (vers 28).

Nog een paar laatste opmerkingen:

- Onwaardig aan het Avondmaal deelnemen gaat dus niet over de vraag of iemand wel 'goed genoeg' is. Voor ieder geldt dat we dat van onszelf niet zijn. Maar het gaat erom ons bewust te zijn dat we niet voor onszelf daar komen, maar voor Hem.
- Of het een 'goede samenkomst' was heeft niets te maken of ik er wel of niet iets aan gehad heb. De vraag is of we 'de dood van de Heer verkondigd hebben' en of God onze Vader 'genoten' heeft, om het zo maar eens te zeggen.
- Het op deze wijze onwaardig samenkomen, is iets dat God moet oordelen als wij daar zelf niet toe komen.

De relatie met afgodendienst

De vorige twee punten, te weten de hoofdbedekking en het onwaardig avondmaal vieren, worden door Paulus nog behandeld naar aanleiding van de vraag over het eten van afgodenofer (8:1). Maar ze staan voordat hij ingaat op de vraag over de geestelijke uitingen (12:1). Dat is niet voor niks.

In de eerste plaats staat een gemeenschap meer open voor het dienen van de afgoden wanneer

- de gezagsverhoudingen van de vrouw ten opzichte van de man en van de man ten opzichte van Christus niet worden erkend en gehandhaafd. Dat bleek al bij de zondeval en is nog steeds het begin van een verkeerde weg.
- het voldoen aan menselijke behoeften belangrijk wordt in de samenkomst. Dan gaan we evenzeer de verkeerde kant op, zoals we hebben gezien. Het mag in de gemeente van God alleen gaan om de eer van Christus en de lof aan God.
- Wanneer deze dingen niet overeind blijven zal afgoderij – het zoeken naar godservaringen - vroeg of laat de gemeenschap binnensluipen.

In de tweede plaats zijn deze twee onderwerpen van belang om te begrijpen en in de praktijk waar te maken, omdat we anders niet kunnen begrijpen hoe het zit met ‘de geestelijke uitingen’. Het grote probleem in Korinthe was dat ze twee dingen niet goed begrepen. Aan de ene kant begrepen ze niet wat het was om ‘de afgoden te dienen’ en zagen ze niet dat ze ‘gemeenschap met demonen konden hebben’. Daarom schrijft Paulus hierover in de hoofdstukken 8 t.e.m. 11. Aan de andere kant hadden ze een verkeerd beeld van het werk van de Geest van God en daarom schrijft Paulus daarover in de hoofdstukken 12 t.e.m. 15. Ze haalden beide thema’s vanwege hun onwetendheid door elkaar, waardoor chaos en verdeeldheid ontstond.

Een Geest – verscheidenheid in dienst; veel leden, een lichaam

Hoofdstuk 12 opent direct met de opmerking van Paulus dat hij niet wil dat ze wat betreft de geestelijke uitingen onwetend zijn. Hij refereert dan vervolgens direct terug naar de afgodendienst als hij beschrijft hoe het daarmee gaat: je wordt er naartoe getrokken en dan laat je je meevoeren (vers 2).

We gaan hieronder niet alles van dit hoofdstuk uiteenzetten. ‘Slechts’ een paar belangrijke hoofdpunten, zonder daarmee te zeggen dat andere punten niet ook belangrijk kunnen zijn.

De Geest werkt anders

Dit is een fundamenteel principe waar Paulus hierop wijst: bij de afgoden wordt je meegevoerd, drijf je mee op wat je overkomt en verlies je je ‘zelfbewustzijn’. Maar Gods Geest werkt niet zo! Gods Geest werkt alleen maar als je zelf de controle hebt; je kunt er zelf bij nadenken en bewust al of niet dingen doen of zeggen. Je bent je voortdurend ‘bewust van jezelf’ en dat is juist niet zo bij het dienen van de afgoden: dan vermindert of verdwijnt je ‘zelfbewustzijn’ en laat je je meevoeren.

De Geest deelt verschillend uit, tot wat nuttig is

Wat Gods Geest werkt is altijd tot nut van de andere leden van het lichaam. De Geest werkt nooit tot meerdere eer en glorie van onszelf, maar heeft altijd het nut van de anderen op het oog.

Bovendien is het werk van de Geest bij iedereen verschillend. Ieder krijgt een verschillende werking toebedeeld. Het is Gods Geest die aan ieder afzonderlijk uitdeelt. Let erop dat je tegenwoordig vaak hoort dat we allemaal – iedere gelovige – dezelfde bijzondere dingen kunnen doen! Paulus maakt hier duidelijk dat dat niet klopt.

Verder deelt Gods Geest zo uit, dat niet alleen ieder lid iets een andere genadegave krijgt, maar dat dit er bovendien toe bijdraagt dat er geen verdeeldheid in de gemeente zou zijn (vers 25). Elk lid van

de gemeente wordt ingezet, maar niet naar wat volgens menselijke wijsheid verstandig zou zijn, maar naar de gave die de Geest heeft uitgedeeld! Ook hier zien we dan weer Gods wijsheid (of 'dwaasheid') in tegenstelling tot de menselijke wijsheid. *"De leden van het lichaam die de zwakste schijnen te zijn, zijn echter juist zeer noodzakelijk"* (vers 22).

Maar ook dit wordt alleen maar begrepen door gelovigen die 'geestelijk' zijn (1 Korinthe 3:1).

Het meeste is de liefde

In het 13^e hoofdstuk wordt gesproken over de liefde. Dat is een weg die volgens Paulus nog uitgaat boven alles wat hij in het vorige hoofdstuk over de Geest van God heeft gezegd (12:31). Eigenlijk zegt hij in het eerste vers van hoofdstuk 13: je kunt praten over gaven, bedieningen, werkingen van de Geest, wat je maar wilt, maar als je de liefde niet hebt, is het hol gepraat.

Liefde tot de Heer Jezus

Meestal wordt er in dit hoofdstuk van uit gegaan dat met 'liefde' de liefde tot de medegelovigen of medemensen bedoeld is. Zo wordt het bijna altijd toegepast. Die liefde is dan de basis voor al het positieve dat er in dit hoofdstuk volgt.

Maar ik denk dat we in dit hoofdstuk de liefde moeten opvatten als de 'liefde voor de Heer Jezus'. Immers Hijzelf bidt dat *'de liefde waarmee de Vader Hem heeft liefgehad'* in de gelovigen zou zijn (Johannes 17:26). Paulus schrijft dat de *'liefde van God in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest, Die ons gegeven is'* (Romeinen 5:5).

Alleen deze liefde tot de Heer Jezus kan de basis zijn voor een vruchtbare dienst voor Hem en aan onze medegelovigen in de gemeente. Onze dienst aan de anderen doen we uit liefde tot de Heer Jezus en als die liefde tot Hem ontbreekt of verbleekt, gaat het met onze dienst niet goed, dan wordt het zinloos gepraat. Hetzelfde vinden we in 1 Korinthe 8:1, waar staat dat kennis opgeblazen maakt, *'maar de liefde bouwt op'*.

De positieve gevolgen

Wanneer we de Heer werkelijk liefhebben, zal dat zichtbaar zijn in de manier waarop we onze dienst doen.

"geduldig, vriendelijk, niet jaloers, zij pronkt niet, doet niet belangrijk, handelt niet ongepast en niet uit eigenbelang, is niet verbitterd, denkt geen kwaad, is niet blij over ongerechtigheid maar is blij om de waarheid, zij bedekt alles, gelooft alles, hoopt alles en verdraagt alles" (1 Korinthe 13: 4-7)

De liefde tot onze Heer Jezus Christus maakt alles anders!

Profeteren

In 12:31 staat de oproep *"Streef dus naar de beste genadegaven"* en in 14:1 wordt daarop aangesloten met de uitspraak *"vooral dat u mag profeteren"*. Profeteren is het doorgeven van een woord van God 'tot opbouw en vermaning en troost' (14:3). Welnu, als dat de grootste gave is waarvan gezegd wordt dat we daarnaar mogen streven, dan kan dat alleen maar het gevolg zijn van het liefhebben van de Heer Jezus.

Hem liefhebben betekent ook Zijn Woord liefhebben (1 Johannes 2:3-6) en daarin Zijn aangezicht zoeken. Dan kun je een woord uit Zijn Woord doorgeven. Overigens zal dat hier altijd onvolkomen zijn; 'we kennen ten dele en we profeteren ten dele', zegt de apostel in vers 9. Maar straks, als 'het volmaakte zal gekomen zijn', dan 'zullen wij zien van aangezicht tot aangezicht. Dan 'zullen we kennen, zoals we zelf gekend zijn'.

Allen profeteren

Het eerste deel van hoofdstuk 14 gaat over het profeteren, waarvan Paulus zou willen dat de gelovigen in Korinthe allen profeteerden (vers 5). Als er dan een ongelovige binnen zou komen, dan zou iedereen een woord van God aan hem doorgeven, zodat hij niet anders kon dan concluderen 'dat God werkelijk in hun midden was'(vers 24 en 25).

De boodschap van dit gedeelte is dat datgene wat in de gemeente gebracht wordt begrepen moet kunnen worden. 'Hoe zal begrepen worden wat er gezegd wordt?' (vers 9). Wanneer iets wat gebracht wordt (bijvoorbeeld in een andere taal) niet begrepen kan worden, kan het niet dienen tot opbouw van de gemeente. Dat is het doel van alles wat gesproken wordt: dat de gemeente wordt opgebouwd. Het woord komt meerdere keren voor in dit gedeelte: in de verzen 3, 4, 5, 12 en 17.

Alles wat niet begrepen kan worden heeft geen plaats in de gemeente, omdat het niet opbouwt. In dit hoofdstuk wordt gesproken over het spreken in talen, wanneer niet vertaald wordt. Maar hetzelfde geldt dan natuurlijk voor andere uitingen die onbegrepen blijven.

We zouden het ook anders kunnen zeggen. Vanaf hoofdstuk 12:1 gaat het over de vraag wat geestelijk is. Welnu, uit dit gedeelte kunnen we de volgende conclusies trekken:

- Datgene wat niet begrepen kan worden, bouwt de gemeente niet op en is daarom niet van de Geest van God.
- Opbouw van het geloof van de gemeente kan alleen maar door middel van het verstand, door dingen te begrijpen. Dat is een belangrijke conclusie als we het afzetten tegen de afgodendienst, waar de functie van het verstand juist gereduceerd wordt. Dat alleen maar woorden tevoorschijn brengt die hol en zonder betekenis zijn (vergelijk 'stomme afgoden' in 12:1).

Gods orde is van de Geest

In het tweede deel van het 14^e hoofdstuk gaat het over de orde in de gemeente. Opmerkelijk is dat er kennelijk een 'vrije dienst' is, waar ieder wat heeft en kan bijdragen. Maar dat moet het wel volgens Gods orde gaan: "*Laat alle dingen op een gepaste wijzen en in orde gebeuren*" (vers 40).

In de samenkomst is het niet zo dat als jij wat hebt, je dat ook per se naar voren moet brengen. Als dat zo was, dan zou het een rommeltje worden. Je kunt niet zomaar zeggen: 'ik wist zeker dat ik dat Bijbelgedeelte moest voorlezen', nee je moet vooraf je verstand gebruiken en bij jezelf overleggen of iets passen en ordelijk is. Immers, je moet niks, want 'de geest van de profeet is aan de profeet onderworpen' (14:32). Het is dus niet 'een uiting van de Geest' als je gedrongen wordt iets te doen dat niet passend en ordelijk is.

In dezelfde lijn ligt het wat betreft het spreken van vrouwen in de gemeente. Zij kunnen zich wel zeer gedrongen voelen om iets te zeggen of 'te delen' zoals dat tegenwoordig heet, maar ze moeten zichzelf beheersen. Het is 'schandelijk' zegt Paulus en dan gebruikt hij hetzelfde woord dat hij ook in 1 Korinthe 11: 6 gebruikt heeft. Zelf het publiekelijk een vraag stellen hoort bij dat verbod.

Het is dus niet 'een uiting van de Geest' als een vrouw publiekelijk iets zegt of vraagt in de gemeente. Degene die vindt dat dit ouderwets is of met wat voor argumenten dan ook dit als 'niet van deze tijd' verklaart, wordt door Paulus 'onwetend' genoemd (vers 38). Het is een gebod van de Heer (vers 37) en het geldt in alle gemeenten van de heiligen (vers 33b).

Vasthouden aan het Evangelie

Het evangelie dat Paulus gebracht heeft is hetzelfde als de andere apostelen verkondigd hebben. De Heer is aan ieder van de apostelen persoonlijk verschenen met het oog op hun dienst die ze voor Hem zouden doen. Zo ook aan Paulus, later op de weg naar Damascus en in Jeruzalem (Handelingen 9:3, 17; 23:11).

Het Evangelie betrof het sterven van Christus voor onze zonden, zoals in de Schrift was geprofeteerd, Zijn begrafenis en Zijn opstanding op de derde dag, overeenkomstig de Schrift. Daar moesten ze in blijven vast staan (15:1), opdat ze niet tevergeefs zouden geloofd hebben.

Vooraf de opstanding krijgt veel aandacht in dit gedeelte. Er wordt opgesomd wie de Heer allemaal gezien hebben nadat Hij was opgewekt. Het is een cruciaal onderdeel van het Evangelie en er waren in Korinthe die het in twijfel trokken (vers 12, 13).

Christus' opstanding is het bewijs dat mensen worden opgewekt (vers 16, 17). Doden worden opgewekt en als je daaraan twijfelt dan heeft het geloof geen zin en zijn we nog in onze zonden en verloren. We hebben juist de hoop op een nieuw leven, een leven na dit leven, na de opstanding van de doden. Die hoop is direct en onlosmakelijk onderdeel van het Evangelie!

De opstanding van Christus is een belangrijk thema in het Evangelie, waar we aan vast moeten houden omdat dit hoofdstuk duidelijk maakt dat die opstanding direct verbonden is met de heerschappij van Christus die nog komt. Er komt nog zoveel dat ook bij het Evangelie hoort!

- In Christus zullen allen levend gemaakt worden (vers 21-23);
- Christus zal Koning zijn en alle heerschappij, macht en kracht tenietdoen. Alle vijandelijke machten zullen door Christus verslagen worden; als laatste de dood. Het doel is dat alles aan Christus onderworpen is en dat 'God is alles in allen' (vers 24-28)

Wat is geestelijk?

Het is van belang ons te realiseren dat het hele verhaal van Paulus over het Evangelie en de opstanding in dit 15e hoofdstuk staat en deel uitmaakt van Paulus' antwoord op de vraag naar de 'geestelijke uitingen'. Dan is het opmerkelijk dat hier niet een heel verhaal over de Heilige Geest staat, een exposé over wat de Geest allemaal in ons leven kan doen. Dat hoor je trouwens vandaag de dag wel veel: verhalen over de Geest van God die bovennatuurlijke dingen doet in het leven van gelovigen.

Maar zo is het bij Paulus niet: volgens Paulus is het een werk van de Geest als we ons bezig houden met het werk van Christus. Wat Hij op Golgotha heeft gedaan en wat Hij nog zal doen, omdat Hij is opgestaan! Het is Gods Geest die ons deze dingen steeds weer te binnen wil brengen en graag wil dat daardoor de Heer Jezus Christus groter voor ons wordt! Dat is een werk van de Geest. Al het 'gepraat' over de Geest wat je overal kunt horen, richt onze aandacht op de Geest en het is daarom niet van de Geest!

Dwaal niet!

Het is dan ook niet verwonderlijk dat Paulus, op dit punt aangekomen, een ernstige waarschuwing laat horen in de verzen 33 en 34.

Er zijn twee belangrijke thema's aan de orde geweest, namelijk aan de ene kant de dingen betreffende de afgoden en aan de andere kant de dingen betreffende de geestelijke uitingen. Of kort samengevat: "wat is van geesten en wat is van de Geest"? Dat moet een gelovige christen scherp hebben en Paulus heeft er hoofdstukken vol aan gewijd. Tenslotte doet hij dan nog een ernstige

waarschuwing horen, omdat er in de gemeente in Korinthe kennelijk mensen zijn, die geen kennis van God hebben, maar andere gelovigen doen dwalen.

“Dwaal niet: slecht gezelschap bederft goede zeden. Word op de juiste manier nuchter en zondig niet, want sommigen hebben geen kennis van God. Tot beschaming zeg ik u dit” (1 Korinthe 15:33-34).

Als je je in hun gezelschap begeeft, dan zul je hun opvattingen over het ‘kennen van God’ overnemen. Hun opvattingen over de Geest zijn interessant, maar je zult erdoor op een dwaalweg terecht komen. Dus wees hun metgezellen niet!

De uitdrukking ‘Word op de juiste manier nuchter’ is kennelijk moeilijk te vertalen en te begrijpen; elke Bijbelvertaling vertaalt dit weer anders. We gaan daar hier maar even aan voorbij.

‘(...) en zondig niet’ is natuurlijk niet bedoeld als een algemene oproep om niet te zondigen, maar gezien de context wordt hier met ‘zondigen’ bedoeld het terzijde stellen van Paulus’ onderwijs en toch ‘de Geest willen ervaren’ zoals sommigen dat promootten. De vermaning van Paulus is ook voor ons vandaag actueel!

Dat Paulus dit moet zeggen is tot beschaming van de Korinthiërs. Immers, dat er zulke mensen in hun midden waren die een gevaar waren voor de gemeenschap, dat moesten ze zichzelf aanrekenen. Het hoorde niet zo te zijn!

Na deze vermaning zou je denken dat Paulus klaar is met de beantwoording over ‘de geestelijke uitingen’, maar dan is het net alsof hem nog iets invalt dat hij kwijt moet. Over de opstanding is er nog een ‘nagekomen bericht’.

Een geestelijk lichaam

Net zo goed als Christus werkelijk lichamelijk is opgestaan, zullen ook de gelovigen opstaan; dingen die hiervoor al behandeld zijn in hoofdstuk 15. Maar nu maakt Paulus in de verzen 35 tot 50 duidelijk wat het verschil is tussen het lichaam dat in de aarde ‘gezaaid’ wordt en het lichaam dat weer zal opstaan. Hij stelt het ‘natuurlijke lichaam’ dat gezaaid wordt tegenover het ‘geestelijke lichaam’ dat wordt opgewekt.

Het natuurlijke (Gr. psuchikos) lichaam	Het geestelijke (Gr. pneumatikos) lichaam
Gezaaid in vergankelijkheid	Opgewekt in onvergankelijkheid
Gezaaid in oneer	Opgewekt in heerlijkheid
Gezaaid in zwakheid	Opgewekt in kracht
Een stoffelijke	Een hemelse
Uit de aarde	Uit de hemel

Het natuurlijke lichaam functioneert in vergankelijkheid, oneer en zwakheid. Het is de mens waarvan staat geschreven: “De eerste mens Adam is geworden tot een levend wezen (Gr. psuche)”. Het is de mens het menselijk lichaam, zoals het hier nu op aarde functioneert, aangestuurd door de psyche, de ziel. Het is zoals u en ik functioneren hier op aarde met een stoffelijk lichaam.

Maar het geestelijke lichaam dat opgewekt wordt is compleet anders. Het wordt opgewekt in onvergankelijkheid, heerlijkheid en kracht. Het is een lichaam dat aangestuurd wordt door de geest. Het is een lichaam zoals de Heer Jezus ook heeft gehad. “We hebben het beeld van de stoffelijke gedragen, zo zullen wij ook het beeld van de Hemelse dragen”. Dat geestelijke lichaam kent dus, net als bij de Heer Jezus, geen beperkingen meer van plaats of ruimte.

Dwaalleer met betrekking tot de opstanding

De vraag kan gesteld worden waarom dit belangrijk is. Welnu, het heeft te maken met het antwoord op bepaalde dwaalleer die ook in Korinthe kon optreden.

1. Immers, aan de ene kant zijn er die zeggen dat er geen opstanding is geweest of zal zijn (bv 15:12). Maar Christus is werkelijk opgestaan en aan velen verschenen. Als Hij niet is opgestaan, zullen wij ook opstaan en zo niet dan is het hele leven en alle inspanning zinloos en tevergeefs (15:32).
2. Een andere opvatting is dat je opstanding alleen maar overdrachtelijk moet opvatten; vergeestelijken dus. Net zoals er vandaag de dag velen zijn die naar aanleiding van de opstanding van Christus ook zeggen 'Ik sta op', waarmee ze iets bedoelen van 'ik leg me niet neer bij het noodlot of het ongeluk, maar ga door'. Een boodschap die bij de Passion 2016 kennelijk is uitgedragen. Zo'n opvatting wordt door ons gedeelte 15:35-49 weersproken. Er is een werkelijke fysieke opstanding, alleen zal er een geestelijk lichaam worden opgewekt.
3. Daarnaast zijn er anderen menen dat "de opstanding reeds heeft plaatsgevonden" (2 Timotheüs 2:18). Paulus waarschuwde Timotheüs tegen de opvatting dat een mens wedergeboren wordt en de Heilige Geest ontvangt en dat dan de geest het lichaam kon aansturen, waardoor de mens tot bovennatuurlijke dingen in staat is. Dat zijn opvattingen die je ook vandaag de dag veel hoort, met name in charismatische kringen. Het gedeelte dat we hier bespreken, maakt duidelijk dat dit een verkeerde leer is. Pas wanneer we gestorven zijn, zullen we na de opstanding 'een geestelijk lichaam' krijgen en niet nu!

We worden allen veranderd!

Tot slot komt Paulus nog met een geheim: "Wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden" (1 Korinthe 15:51 ev). Ook al hebben we nu nog een stoffelijk lichaam en niet een geestelijk, toch mogen we ernaar uit zien dat we binnenkort het 'beeld van de Hemelse' zullen dragen (15:49). Paulus legt dan uit dat als we niet gestorven zijn wanneer de Heer komt om Zijn Gemeente op te halen, we veranderd zullen worden. We worden bekleed met onvergankelijkheid en onsterfelijkheid! Het moment dat we de overwinning krijgen (15:57) is niet ver meer weg. Dat mag ons bemoedigen en aansporen om vast te blijven staan in het werk van de Heer.

Delen en meelevens

Uit het laatste hoofdstuk blijkt nog dat het goed is wanneer je als gemeenschap meeleeft met gelovigen elders, vooral als zij behoeften hebben waarin je kunt voorzien. Maar ook meeleven met de arbeiders van de Heer, zoals hier Paulus, Timotheüs, Apollos en anderen.